

פרשת בשלח - ט"ו בשבט

דוד המלך ע"ה משבח ואומר: "למכה מצרים בכוריהם כי לעולם חסדו, ויוצא ישראל מתוכם כי לעולם חסדו" (תהילים קלו, י-יא).

חיזוק גדול חיזק אותנו הרבי השבוע כשגילה רובד חדש ובהיר בפסוקים אלו. תוך הקדמת רעיון נוסף על יום חמשה עשר בשבט שחגגנו זה עתה.

יום ט"ו בשבט נחוג בקהילות ישראל על שום היותו ראש השנה לאילנות, פירות גדולים ובשלים מכל מין וזן מעטרים את השולחן, והמהדרין מן המהדרין מביאים גם פירות עסיסיים וענקיים ביבוא מיוחד מחו"ל... היום הזה נחגג בהתרגשות ובחגיגות מיוחדות בכל תפוצות ישראל מקטון ועד גדול.

אך כשנעמיק לחשוב, השאלה עולה מאליה, מה החגיגה הגדולה? הלא בתקופה זו של השנה העצים עומדים שוממים, האילנות ערומים ומבוזים, הקור הרוח והגשמים דפקו את מה שנשאר מתקופת השלכת. לא פירות ולא עלים, לא פרחים ולא פריחה, לא הוד ולא הדר להם... צחיחים ענפיה כמדבר צחיח ביום תמוז... למה שלא נחגוג את שמחת האילנות בתקופה שבה העצים פורחים ומלבלבים, ירוקים ומלאי חיות וחיים, בחודשים בהם הענפים גדושים ועמוסים לעייפה בפירות טעימים תאוה לעיניים! או לפחות בתקופת ניסן שבה הפירות מתחילים לפרוח, הפרחים מתחילים לפתוח את הכותרות. שיהיה במה לשמוח, איזה "אחיזה" ליום חגם של האילנות. במקום כל זה, חוגגים את יומם הגדול של האילנות דוקא בעת שהם עומדים בעליבותם מרוקנים מכל לחלוחית של פרי לרפואה, עזובים ויבשים עד כדי רחמים?

אלא שכאן חז"ל גילו לנו את הקונספציה הנכונה שבה עלינו להתייחס, ואת הפרספקטיבה הנכונה והבריאה שאותה עלינו לאמץ ואיתה עלינו לחיות.

חז"ל הקדושים מגלים לנו את סוד מעלת ושמחת חמשה עשר בשבט, כי יום זה על אף שמי שעומד מהצד נראה כי זוהי התקופה היבשה ביותר, המצב השפל והירוד ביותר. זהו רק המבט השטחי, החיצוני, נקודת המבט הרדודה מעל פני השטח. אבל בזוית פנימית יותר, תקופה זו היא היא התקופה הטובה ביותר, הפורחת והמלבלבת ביותר, הפוטנציאל הענק של תנובת העץ בכל השנה הבאה תלויה דוקא בתקופה זו, כפי שמתואר בגמרא (ר"ה יד. וברש"י שם ד"ה הואיל) בחמשה עשר בשבט חלפו רוב גשמי שנה, ולכן "שרף האילנות" מתחיל לעלות ולפרוח, שם עמוק בפנים בתוך העץ הדומם, רוחשת תכונה, שם עמוק עמוק מתחילה הצמיחה, נולד ונוצר זה עתה הכר הפורה לגדילת הפירות לכל השנה הקרובה, עתה מתחילה החניטה!

כן, דוקא עתה כשהמראה החיצוני של העץ כה אומלל, כל כך מעורר רחמים, כה מוכה גורל, הוא מרכין את ראשו בעליבות. כן, דוקא עכשיו מתרחשת הצמיחה האמיתית והענקית שלו! דוקא עכשיו התקוה זורעת את זרעיה, החלומות מתחילים להתגשם... זהו איפוא הזמן המתאים ביותר לחגוג עם העץ...

כי גם כשהכל נראה אבוד, יבש, שחון וצחיח, הכל נראה הרס וחורבן, דוקא עכשיו מתרחשת הצמיחה הפנימית...

השמחה של היהודי הוא לאו דוקא בעת שהוא מצליח, כשהולך לו בשלום בית, בפרנסה, ובחינוך, ואפילו שיעורי-תורה ב"ה מצוינים לו. וכן, הוא גם קיבל את המפתחות של הרכב החדש והנוצץ... לא, לא רק אז.

גם, ואולי דוקא, כשנראה לנו שהכל הולך על צד שמאל, מנהל הבנק חיפש אותך נואשות במשך היום... וגם המכתב האחרון מהבנק למשכנתאות לא בישר טובות, גם כשהמלמד בחיידר התקשר לשאול "מתי יש לכם זמן לדבר כמה דקות?", גם כשהמצב הרוחני לא אי-אי-איי, נפילות כאובות בתדירות גבוהה מידי ובבורות עמוקים מידי... גם אז, אל תביט על עצמך כלא יוצלח, כדפוק, כאחד שלא יצא ממנו כלום... אל תחשוב: אוי כמה צדק המלמד בכיתה ג' שאמר עלי שאני מקרה אבוד...

לא ולא!

גם אם עכשיו היה נפילה, זה רק זמני, נשיקה קטנה ואוהבת מאת בורא עולם על מנת לחשוף אותו גם במקומות הירודים הללו.

אבל אין בכלל מה להישבר, כי בכל יהודי טבוע "שרף אילנות" של "ויוצא ישראל מתוכם", בורא עולם כבר בימי יציאת מצרים נתן לנו מתנה טובה ועוצמתית "למכה מצרים בבכוריהם", כבר אז "החליש" הבורא את כוחות הרשע, את העוצמה של הנסיונות, כבר אז הוא הטביע בכל יהודי באשר הוא כי "ויוצא ישראל מתוכם" יש לנו את הכוח האגדי והאין סופי הזה, שרף האילנות העצום והכביר הזה קיים, הוא מבעבע בתוכנו, כן, גם כשאנו חושבים שהכל מת...

בהגיע הרגע הגורלי הקשה הזה, זאת עלינו לזכור: לא להישבר, לא לאבד את המצב רוח, את המורל, את שמחת החיים, כי בכל יהודי יש "שרף אילנות" זורם לנו בעורקים תמצית בריאה של "ויוצא ישראל מתוכם", הכח הענקי הזה טבוע חזק חזק ב.D.N.A שלנו, אי אפשר לאבד או להרוס את זה, שום רוח שבעולם לא יכול לו לשרף העוצמתי והאדיר הזה... רק נפקח עינים ונצעק לבורא עולם, והנה הנה אנו אחרי הגל העכור הזה. יש תקווה!! רק נכיר באפסיות כוחנו, נדע כי "לא אני תחילת הקדושה, אלא מוחזקת ועומדת לי הקדושה ואלהותו עלי מימי אבותי" (כלשונו של רש"י בפרשתנו טו, ב), רק נפנים כי ההצלחות שיהיו לנו מעתה הם רק מכח אותו שרף והכל מכוחו הגדול של אבינו מלכינו שהטביע בנו ברוב האבה ורחמים בימי אבותינו, והנה כבר נושענו... רק נרים עינים לאבא אוהב שבשמים, ונבקש "כי לא תעזוב נפשי לשאול, לא תתן חסידך לראות שחת" לא הבאת אותי אבא יקר למצב הירוד הזה כדי שאני ישאר בשאול, שאני יידפק לעולמי עד רק כדי לראות שחת... אדרבה, אנא קלי צורי וקוני, דוקא מתוך האפילה "תודיענו אורח חיים שובע שמחות נעימות בימינך נצח"!!!

